

Magyarkezesztúri templom felújítása

Hogyan kezdődött? Egy kicsit korábbra kell visszatekinteni:

2012-ben ünnepeltük a vadosfai jelenlegi templom építésének 100. évfordulóját. A tetőzet felújítása már korábban megtörtént, de továbblépni – anyagi okokból – nem sikerült.

A centenárium évében elhatározta a gyülekezet, hogy legalább a templombelsőt fel kell újítani. Felhívás készült, és megindult a gyűjtés. A centenáriumra el is készült a belső felújítás, sőt, a szükségesnél több adomány gyűlt össze, ami megalapozta a további terveket, a teljes külső felújítást. Több állami pályázat és egyházi forrás elnyerése után megvalósult a teljes külső-belső felújítás. 2014-re teljes pompájában ragyogott a templom. Az összköltség meghaladta a 40 millió Ft-ot.

Ez adta az ötletet Büky Anna testvérünknek, aki köztudott Magyarkezesztúrhoz, és felkarolta a templom ügyét. Mi volna, ha meghirdetnénk egy gyűjtést úgy, mint ahogyan Vadosfán történt? – tette fel a költői / írói kérdést.

Őszintén szólva – bár ez nagyságrendileg kisebb falat volt, de míg a vadosfai felújításban az egész gyülekezet támogatására számíthattunk, addig Magyarkezesztúrnál ez kérdéses volt. De miért is ne! Ha nem próbáljuk meg, más nem fogja megtenni!

2014. augusztusában jelent meg egy cikk Büky Anna tollából az Ev. Életben – beszámolva a vadosfai küszöbön levő hálaadó ünnepről, s mellette volt egy rövid cikk, a keresztúri felhívás.

Megindult a gyűjtés. Hol kisebb, hol nagyobb intenzitással érkeztek az adományok. A gyülekezet honlapján figyelemmel kísérhető volt a gyűjtés állása és monogrammal feltüntetettük a befizetőket is.

Magánszemélyek, helyben lakók és elszármazottak, vagy egyszerűen csak egy jó ügyet támogatók befizetései növelték a felújításra fordítható összeget.

Milyen érdekes! A keresztúri templom tetőzete is pár évvel korábban már felújításra került. Épp úgy, mint a vadosfai!

2015 áprilisára Anna szervezett egy jótékonyági orgonahangversenyt a vadosfai templomba. A bevételek (264.500 Ft) Keresztúrt támogatták, a kiadásokat pedig ő vállalta. A filiák is komoly összeget utaltak át erre a célra. Gyülekezetünk Alapítványa, a helyi Önkormányzat, vagy a helyi Mezőgazdasági Faluszövetkezet is felsorakozott a támogatók mögé. S a felsorolás nem teljes. Sokan nevük elhallgatását kérték. A már hagyományosnak számító vadosfai szeptemberi hangversenyünk perselypénze is erre a célra fordítódott (190.000 Ft). De kaptunk támogatást az egyházmegyei építési keretből éppúgy, mint pl. a Budahegyvidéki Gyülekezettől. Anna „Megtérés” c. könyvének itt megrendezett egyik bemutatójának bevétele is ezt a célt szolgáltatta. Bizony volt, aki többszörösen, nagyobb összeggel is megtámogatta ügyünket.

Indultunk állami pályázatokon is. Egyházkerületünk ajánlással támogatta az indulást, de sajnos nem jártunk sikerrel.

A templomfelújításra a mai napig 6 891 785 Ft folyt be. A munkák összköltsége meghaladta a 7 millió Ft-ot.

Az eredmény látható. De nem fejezhető ki minden csak a számok nyelvén!

Sok-sok önkéntes munka is történt – elsősorban gyülekezetünk gondnokának, Kovács Imrének vezetésével, összefogásával, szervezésével. Ahol szükség volt, ő mindig ott volt. A vakolatverés, a padok szét- vagy összeszerelése, villanszerelési munka, kerítésfestés vagy takarítás – minden gördülékenyen ment. S csak egy rövid ideig – kb. másfél hónapig nem tudtuk templomunkat használni. De alkalmaink akkor sem maradtak el. Arra az időre a zsebeháziak fogadtak be minket. Autókkal mentünk át. Annak megszervezése sem jelentett gondot.

Közben gyarapodtunk is. Elkészült a keresztelőmedence, amely nagyon hiányzott templomunkból. Egyedi darab a kerámiamedencével – ami Ángyán Csilla kerámikus népi iparművész ajándéka volt gyülekezetünknek. Csillárunk sem volt, pár hónapja az is lett.

Elkészült a templombelső festése, új hőszigetelő ablakok kerültek a régi vaskeretesek helyére, megtörtént a járólapozás, és a mennyezet lambériázása is.

Kívül megújult a vakolat, új a bejárati ajtó, a bejárati lépcső, a járda, valamint a tereprendezés is elkészült. Már csak a bejárat feletti előtető elkészítése van hátra.

Istennek hála, most elérkezett a hálaadás ünnepe. Hálát adunk Istennek azért, hogy mindez megvalósulhatott. Ha nem is az 50., de az 51. évfordulóra, amely holnap lesz. Ugyanis 1966. június 12-volt a templom felszentelése.

Érdekességként említem, hogy idekerülésem, 2007 óta nem volt ebben a templomban esküvő. Leg-utoljára talán 2004-ben. Az idén azonban már volt kettő is!

Isten áldása legyen elvégzett munkánkon. S adja, hogy minél többen jöjjenek alkalmainkra is. Ne csak egy-egy ilyen rendkívüli alkalommal teljen csak meg templomunk.

Hálával gondolunk elődeinkre, akik munkája nyomán állhat templomunk. Köszönjük, hogy adott olyanokat, akik hajlandók voltak pénzt és erőt nem kímélve tenni templomunkért. Köszönet a folyamat elindítójának, a segítőknek, a munkák megszervezőinek és elvégzőinek. Mindenkinek, aki imádságban hordozta ügyünket. Azért, hogy itt lehetünk. Azonban azért hogy mindez megvalósulhatott, egyedül Istené a dicsőség. SDG!

Persze most sem dőlhetünk hátra! A szeptemberi hangversenyünk bevétele már a legközelebbi tervünket, a potyondi kis templomunk felújítását alapozza meg, indítja el. Nincs kétségem, hogy hamarosan ott is elmondhatjuk, amint már annyiszor megtapasztalhattuk, hogy „Az Úr csodásan működik”.